Ἐβδομαν Ἐγ. Φ. Ζάχος

364

«Ἀνάμν. Μιλλήσεν. Ἡ σημαντικωτάτη Ἐβδομ. γράμ.
Κατακάρα ἐφ. Ἐπιστολαὶ αὐτῆς τοῦ Ἐβδομαν.
εἰκόνα οὐχὶ τοῦ Τζιμπρ-τσιρέκ ἀλλ' ἐγγυτέρ χω-
ρίου Μαυροχωρίου.

Ἐγ. φ. ἐπ.
τοῦ ἀρθρ.
Ἐν υ-υπ.
Τόμ. ε
1892.33-37

Ἐπὶ Ἀλ. Ἐγ. Κομνηνοῦ περὶ τὰ 1085 μ. Χ.
«ἡ δὲ πρώτων βασίλισσα ἡ Ἐγ. Ἀνν. Μαρία συν τῷ υ.
δίῳ υἱῷ Κωνσταντίνῳ. Ἐν ἀναθήμα
κεκόσμηται ἡ ἐν τῇ μονῇ τῶν Μαγγάνων βασίλ.
ἀόριστον ἔτι χαρᾶ ἐμπλησθεῖσα ἐν τῇ κοίτῃ, ἀγκα κέν-
τα ἐν τῷ Ἐβδόμῳ ἐπὶ χρυσοκεντήτου βελουδίνου
τὸ γράφειν, ἔνθα δίπλε σὺν τῷ υἱῷ Βασιλικὴν κατοικίαν
κατέθη ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

Ζωγραφ. Ἐπιθ.
Τ. Γ. σ. 733.
» 223

Περὶ τὰ 420 μ. Χ. ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ
«...κας ἡ κεν (Πουλχερία) ἐν ἀναθήμα κατασκευάσασα
καθ' ἑαυτὴν ἔφθε ἐν τῷ Ἐβδόμῳ πουλχέρ...

» 109

ὁ δὲ βασιλεύς... ἐν αὐτῷ κατασκευασθέντος
συμμικτοῦ ἔργου ἐν τῷ ἐν τῷ ὁμοίωσιν εἰκόνα ἀν-
θρωποειδῆ ἐκφέρουσα.

» 148

Εὔδημον Κυζικηνόν.

355

Ζωναρᾶς σ. 196 «Ἤδη δὲ τὸν Θαρσὰ μὴ τόρρω τῆς Βοσπορίδος τυγχάνοντος οἱ τὸν δῆμον τῶν Θρακῶν ἐξήνεον εὐφυεστάτους αὐτοῦς, ὡς σὺν αὐτοῖς ἐν τῇ Εὐδήμῳ παραγενόμενος, ἐν ᾧ τόπῳ τὸν πατριάρχην θεωρίδας τῆς κεφαλῆς, καὶ φοβηθεὶς μὴ τὰ βασίλεια ἢ τὴν γυναῖκα Λεοντίαν λυγόσαν ἀπηφανίσειεν . . . »

" 223 Ἐπὶ Κωνσταντίνου Δ΄. 668-685

«Οἱ δὲ τῆς Ἄγαρος ἀπόγονοι . . . . . τόμῳ βαρὺ καὶ καθ' αὐτὴν κοίτην τῆς βασιλίδος τῶν τόλμεων καὶ ναύαρχον τὸν ὑπερέχοντα τόν τοσοῦτον ἀστοῦ τοῦ πόρρω δύσιν ἀπρωθηρίου τὸν κατὰ τὸ Ἑλλήσπον μέχρι τοῦ Κυζικοῦ, τόμῳ δὲ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀχθομένοις καθ' ἑκάστην αὐτοῖς ἀνθιλάσσετο, καὶ ναυμαχίας ἐγίνετο ἐξ ὥρας ἑωθινῆς μέχρι τῆς δευτεροπωρινῆς ὥρας ὅτε οἱ βάρβαροι ἡττοῦντο καὶ ἀπεχώρουν τῆς Κωνσταντινουπόλεως . . . . . »

" 498 963 «Ἀλλ' ὁ δὲ Βυζαντιωμένος βασιλεὺς καὶ κεφαλὴν τῶν τρόπων ἐδοκιμάσατο καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Χρυσοστόμ. Ἀλλ' γενόμενος, τὸν Νικηφόρον ἐκεῖθεν καὶ τὸν Ἑλλήσπον ἄγκυρα κάθηδεν σὺν τροόδῳ δημόσιον ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ ἀρίστῳ τὸ καὶ ἀλίνοι τὸν ἄνδρα ὁ πατριάρχης Πολύευκτος. »

Εὔδοξον.

366

Ζωναρᾶς

Τ. Σ. σ. 733

ἐπὶ Δυξ. Κωνστ. περὶ τὰ 1085 μ. Χ.
«ἡ δὲ πρίσκη βασίλισσα ἡ τῆς Δυκᾶ Μαρία συνθῆκας
πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον. . . . . τὴν ἀναιδῆ
μεθίεσθαι ἢ εἰς τὰ τῆς μετὰ τὴν Μαρίαν βασίλισσα
ἄστιον. ἤδη γὰρ ἐγήρει ἑαυτὸν ἢ τὴν μόνον, ἀλλὰ μένειν
ἢ τὴν τὸ Εὐδοξίᾳ δι' χρυσοπρεπείας τῆς Βοτανειάτ-
τῆς γραφῆς, ἔνθα δίδῃς συνθῆκας τὸν βασιλικὸν νοσηρεύειν
ἑαυτῇ ἢ θεῷ τὸν αὐτοκράτορα.»

Περὶ τὰ 420 μ. Χ. κατὰ διαδοχὴν τῶν Μιμαρῶν

«...ατος ἡ μὲν (Πουλχερία) τὴν ἀναιδῆ κατεχωρίσασα
καὶ ἑαυτὴν ἔχοντα ἢ τῷ Εὐδοξίῳ πονήσαι.
ὁ δὲ βασιλεὺς . . . τὴν αὐτῆς μετακαλεσάμενος
συγγνώμην εἶχε ἢ τὴν τῶν γραμμάτων δοίωσιν κάθις ἀν-
ῆν κεχάριστο.»

" 109